

Jako podstawę odwołania przywołano naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Zdaniem wnoszącej odwołanie w ramach analizy prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd nie przeprowadził całościowej oceny wszystkich istotnych czynników, naruszając w ten sposób prawo. Sąd orzekł, przyjmując w błędny pod względem prawnym sposób istnienie dużego podobieństwa fonetycznego i wizualnego między kolidującymi ze sobą oznaczeniami, że podobieństwa tego nie kompensują stwierdzone różnice koncepcyjne, co z prawnego punktu widzenia jest również błędne. Ponadto Sąd nie ocenił w sposób niepozostawiający wątpliwości pod względem prawnym mało odróżniającego charakteru wcześniejszego znaku towarowego. Wnosząca odwołanie uważa zatem, że w tym zakresie Sąd błędnie zastosował art. 9 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, naruszając w ten sposób prawo wspólnotowe.

W szczególności, zdaniem wnoszącej odwołanie, Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu, że porównywane oznaczenia CLINAIR i CLINA wykazują istotne różnice fonetyczne i wizualne, które winny zostać wzięte pod uwagę przy ocenie prawnej, oraz że wcześniejszy znak towarowy CLINAIR ma szczególne znaczenie semantyczne, które również winno zostać wzięte pod uwagę w ramach analizy prawnej, podczas gdy późniejszy znak w ogóle nie posiada takiego znaczenia. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd całkowicie pominął fakt, że element „CLIN” wyraźnie wykazuje mało odróżniający charakter i że z prawnego punktu widzenia może on jedynie w niewielkim stopniu wpływać na całościowe wrażenie wywierane przez znak towarowy CLINAIR. Wywodzi ona z tego, że sam fakt, iż element ten jest wspólny dwóm rozpatrywanym oznaczeniom nie może wystarczać z prawnego punktu widzenia, aby uzasadnić stwierdzenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, tym bardziej że stwierdzone między kolidującymi ze sobą oznaczeniami różnice fonetyczne, wizualne i koncepcyjne nie są mało istotne.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (drugiej izby) wydanego w dniu 24 września 2009 r. w sprawie T-110/09, Mehmet Salih Bayramoglu przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 21 grudnia 2009 r. przez Mehmeta Saliha Bayramoglu

(Sprawa C-28/10 P)

(2010/C 80/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mehmet Salih Bayramoglu (przedstawiciel: A. Riza QC)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/511/WE⁽¹⁾ z tego względu, że opiera się ona o niezgodne z prawem zaniechanie uniemożliwiające społeczności Turków Cypryjskich wzięcie udziału w wyborach europejskich, co stanowi naruszenie art. 189 traktatu WE w związku z art. 5 i 6 traktatu UE
- stwierdzenie, że sześciu członków Parlamentu Europejskiego wybranych na podstawie notyfikowanej przez Republikę Cypru w dniu 6 czerwca 2009 r. i obecnie obowiązującej ordynacji wyborczej nie są przedstawicielami Turków Cypryjskich jak wymaga tego prawo

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie orzekł, iż jego skarga została wniesiona po upływie terminu. Celem uzasadnienia tego argumentu podnosi on, że orzecznictwo, na które powołał się SPI nie obejmuje nieprzestrzegania podstawowego prawa uczestnictwa całej społeczności w wyborach i nie dotyczy decyzji, których przesłanką prawną jest zaniechanie i niewprowadzenie przepisów dotyczących wyborów ale raczej czasowego zawieszenia prawa do przeprowadzenia wyborów.

Wnoszący odwołanie utrzymuje również, że nie jest prawdą, iż przy wnoszeniu skargi nie podniósł on występowania błędu, który może zostać uzasadniony lub siły wyższej.

⁽¹⁾ 2004/511/WE: Decyzja Rady z dnia 10 czerwca 2004 w sprawie reprezentacji narodu cypryjskiego w Parlamencie Europejskim w przypadku osiągnięcia porozumienia odnośnie do problemu cypryjskiego (Dz. U. L 211, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel (Luksemburg) w dniu 18 stycznia 2010 r. — Heiko Koelzsch przeciwko État du Grand-Duché de Luxembourg

(Sprawa C-29/10)

(2010/C 80/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heiko Koelzsch

Strona pozwana: État du Grand-Duché de Luxembourg

Pytania prejudycjalne

Czy norma kolizyjna określona w art. 6 ust. 2 lit. a) konwencji rzymskiej z dnia 19 czerwca 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾, stanowiąca, że do umów o pracę stosuje się prawo państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę, powinna być interpretowana w taki sposób, że w przypadku gdy pracownik świadczy pracę w wielu państwach, ale regularnie wraca do jednego z nich, należy uznać to państwo za państwo, w którym pracownik zazwyczaj świadczy pracę?

⁽¹⁾ Konwencja rzymska z 1980 r. o prawie właściwym dla zobowiązań umownych, otwarta do podpisu w Rzymie w dniu 19 czerwca 1980 r. (Dz.U. L 266, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 21 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-35/10)

(2010/C 80/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: A. Margheli i J. Sènechal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie podając tych przepisów do wiadomości Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 25 tej dyrektywy.

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2006/21/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2008 r. Tymczasem na dzień wniesienia niniejszej skargi strona pozwana nie przyjęła jeszcze wszystkich przepisów niezbędnych do transponowania tej dyrektywy, a w każdym razie nie poinformowała o nich Komisji.

⁽¹⁾ Dz. U. L 102, s. 15.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-36/10)

(2010/C 80/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Sipos i J.B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszystkich środków w celu dokonania prawidłowej transpozycji art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r.⁽²⁾, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze Komisja Europejska podnosi, że strona pozwana nie wprowadziła prawidłowo w życie przepisów art. 12 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 96/82/WE w Regionie Bruksela-Stolica. W celu zapobieżenia poważnym awariom i ograniczenia ich konsekwencji przepis ten nakłada bowiem na państwa członkowskie zobowiązanie do zapewnienia, aby w swojej polityce zagospodarowania przestrzennego uwzględniała potrzebę utrzymania w dłuższej perspektywie właściwych odległości pomiędzy zakładami objętymi dyrektywą a obszarami takimi jak obszary mieszkalne, nieruchomości i miejsca powszechnie dostępne czy tereny rekreacyjne, o których